

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 396/2011-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., S., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právom podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžp/1/2009 z 23. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o. (do 30. júna 2010 E., s. r. o., pozn.), S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. F., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení so základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžp/1/2009 z 23. júna 2010.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že S., š. p., odštepny závod K., ako správny orgán prvého stupňa (žalovaný v 2. rade) rozhodnutím č. 5406800206 z 25. novembra 2005 podľa § 79 ods. 8 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 364/2004 Z. z.“) a § 11 ods. 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška neregulovaných platieb, výška poplatkov a podrobnosti súvisiace so spoplatňovaním vôd v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády“), znečisťovateľovi určil poplatok na rok 2006 za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd z C. na základe nahlásených údajov v sume 4 035 783 Sk. Na určenie výšky poplatku, resp. preddavkov poplatkov použil správny orgán prvého stupňa znečisťovateľom nahlásené hodnoty ukazovateľov znečistenia a nahlásené množstvá vypúšťaných odpadových vôd z dvoch výustov, ktorými sú vypúšťané odpadové vody z areálu C. Žalovaný uviedol, že žalobca zaslal poplatkové oznámenie za vypúšťanie odpadových vôd v členení na dve časti:

- a) vypúšťanie do toku Ondava, kde sú vypúšťané priemyselné odpadové vody s mechanickým čistením primárnou sedimentáciou a gravitačným zachytením olejov a tukov, biologickým čistením aktiváciou so zvýšeným odstraňovaním dusíka a iným chemickým čistením,
- b) vypúšťanie do toku Laborec, kde sú vypúšťané priemyselné odpadové vody a vody z povrchového odtoku (dažd'ové) ako nečistené vody.

Ako znečisťovateľ u oboch výustov bol označený žalobca s tým, že išlo o jednotný režim vypúšťania kontinuálne denne. Hodnoty ukazovateľov znečistenia a výpočet poplatkov bol spracovaný znečisťovateľom za každý výust samostatne, pričom pri vypúšťaní odpadových vôd do toku Laborec so spoplatnením neuvažoval. S poukazom na definíciu priemyselného zdroja podľa zákona č. 364/2004 Z. z., týmto je výrobná prevádzka alebo iné zariadenie, z ktorého sa vypúšťajú odpadové vody, konštatoval, že C., a. s., S., je existujúci priemyselný zdroj znečistenia, v ktorom vznikajú priemyselné odpadové vody a do recipientov sa vypúšťajú cez zariadenia vybudované na kanalizačnom systéme pre účely zachytenia a odstránenia znečistenia obsiahnutého v odpadových vodách. Preto tieto zariadenia nemôžu byť považované za zdroj znečistenia. Aj keď sú odpadové vody z areálu C., a. s., S., vypúšťané dvomi výustmi do dvoch rôznych recipientov, vzťahuje sa určenie poplatkov na daný zdroj znečistenia, a nie na výusty, ktorými sú odpadové vody vypúšťané do zdroja znečistenia, a vyžaduje sa pri výpočte poplatku za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd započítať vypúšťané odpadové vody zo všetkých výustov bez ohľadu na miesto ich vypúšťania. Sadzby uplatňované podľa prílohy č. 2 nariadenia vlády sú určené prekročením určených koncentračných a bilančných limitov v príslušnom ukazovateli za súčasného prekročenia množstva vypustených odpadových vôd podľa § 79 ods. 4 zákona č. 364/2004 Z. z. Rozlišuje vody s nižšou a vyššou koncentráciou, pre ktoré sú určené rôzne sadzby. Sadzby sa teda nevzťahujú na čistené a nečistené odpadové vody, tieto pojmy citované nariadenie vlády ani nepoužíva. Vychádzajúc z týchto skutočností žalovaný konštatoval, že prvostupňový správny orgán posúdil údaje nahlásené znečisťovateľom v poplatkovom oznámení správne a v súlade s platnou právnou úpravou a v súlade s touto aj určil poplatky a preddavky poplatkov za vypúšťanie z predmetného zdroja znečistenia.

S., š. p., Ž., ako druhostupňový správny orgán (žalovaný v 1. rade) rozhodnutím č. OV-PR 2006/007 zo 17. februára 2006 potvrdil označené rozhodnutie prvého stupňa.

Z príloh ďalej vyplýva, že „Žalobou zo dňa 18. 4. 2006, podanou na poštovú prepravu dňa 21. 4. 2006 a doručenou súdu dňa 24. 4. 2006 sa žalobca (C., s. r. o.; do 30. júna 2010 E., s. r. o., pozn.), proti žalovaným v 1. a 2. rade domáhal preskúmania

rozhodnutia žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa, pričom zásadnou námietkou obsiahnutou v žalobe bola nesprávna aplikácia ust. § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z., t. j. nesprávne právne posúdenie veci. V tejto súvislosti poukázal na stanovisko Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 12. 1. 2006, z ktorého vyplýva, že v prípade zariadení E., s. r. o., pre vypúšťanie odpadových vôd ide o dva rôzne zdroje znečistenia. Prvým zdrojom znečistenia povrchových vôd sú vyčistené priemyselné odpadové vody z čistiarenskeho komplexu odpadových vôd, kde proces čistenia prebieha v mechanicko-chemicko-biologickej čistiarni odpadových vôd. Ide o čistenie zmesí odpadových vôd z jednotlivých chemických výrobní, odpadových vôd z prevádzok úpravy vôd, splaškových odpadových vôd a znečistených vôd z povrchového odtoku priemyselného areálu C., a. s., S. Tieto odpadové vody sú kontinuálne vypúšťané cez odkalisko Poša a Kyjovský potok jedným výustom do recipientu Ondava. Druhým zdrojom znečistenia povrchových vôd sú nečistené odpadové vody z povrchového odtoku, ktoré sú kontinuálne vypúšťané z havarijnej akumuláčnej nádrže hlavným odpadovým kanálom do recipientu Laborec. Ide o vypúšťanie vôd z jednotnej kanalizácie a z povrchového odtoku, ktoré sú zmesou z cirkulačných vodární, zrážkových vôd z dažďovej kanalizácie z jednotlivých prevádzok a z odvodnenia spevnených plôch jednotlivých častí areálu C., a. s., S. Kanalizačné systémy oboch zdrojov znečistenia nie sú vzájomne prepojené, preto nemôže dôjsť k vzájomnému ovplyvňovaniu kvality vypúšťaných odpadových vôd z nich. Poukázal aj na chybu vo výpočte poplatku pokiaľ ide o prepočet množstva z l/s namiesto uvedených m³/rok. “.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že „Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 17. 06. 2009 pod sp. zn. 5 S /27/2006 zamietol žalobu voči žalovanému v 1. rade, zastavil konanie voči žalovanému v 2. rade a trovy účastníkom nepriznal. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že rozhodnutie žalovaného v 1. rade je zákonné, lebo odpadové vody boli vypúšťané z jedného zdroja znečistenia C. a. s. S., čo je v súlade s písomnou dokumentáciou a rovnako aj prepočet množstva z litrov na sekundy namiesto metrov kubických je správny, pretože spoločnou jednotkou pre meranie odpadových vôd C. a. s. S. je liter za sekundu.

Proti tomuto rozsudku sme podali odvolanie a navrhli sme, aby NS SR napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250 ja ods. 3 OSP zmenil tak, že zruší rozhodnutie Správneho orgánu a vec vráti žalovanému v 1. rade na ďalšie konanie.

Namietali sme, že prvostupňový súd nepostupoval správne a zákonne ak zamietol našu žalobu, nakoľko aj naďalej rozhodnutie žalovaného v 1. rade sme považovali za nezákonné a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Správny orgán ako aj prvostupňový súd totiž zaujali stanovisko, že odpadové vody sú vypúšťané z jedného zdroja znečistenia viacerými výustmi a z jednej výrobnej prevádzky C. a. s. S. a preto sme boli povinný zaplatiť poplatok za 2006 za vypúšťanie odpadových vôd v sume 133 963,45,-€ (4 035 783,-Sk).

S takýmto právnym záverom správnych orgánov a prvostupňového súdu sme nesúhlasili, lebo nebol správny a zákonný a preto sme proti rozsudku KS Košice podali odvolanie a navrhli sme, aby NS SR napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie Správneho orgánu a vec vráti žalovanému v 1. rade na ďalšie konanie.

NS SR rozsudkom zo dňa 23. 06. 2010 pod sp. zn. 2 Sžp 1/2009 potvrdil rozsudok KS Košice zo dňa 17. 06. 2009 pod sp. zn. 5 S/27/2006 a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolačí súd - žalovaný sa stotožnil s právnym záverom Krajského súdu v Košiciach v celom rozsahu s tým, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného Správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených našich záujmov.“.

Sťažovateľka je toho názoru, že jej záležitosť nebola prerokovaná spravodlivo a bolo porušené aj jej právo na ochranu majetku.

Svoju sťažnosť sťažovateľka založila na tomto odôvodnení:

«Správny orgán ako aj prvostupňový a druhostupňový súd vydali nezákonné rozhodnutia. Na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, lebo takto skutkové zistenie z vykonaných dôkazov nevyplynulo. Súdy nesprávne právne vec posúdili tým, že použili správne ustanovenie právneho predpisu, ale jeho obsah

interpretovali nesprávne resp. na zistený skutkový stav ho nesprávne aplikovali a nedostatočne zistili skutkový stav.

Správny orgán a v konečnom dôsledku ani žalovaný nepostupovali správne pri stanovení výšky poplatkovej povinnosti. Mali správne vychádzať zo skutočností, že ide o dve rôzne prevádzky s oddelenými výustmi, dva samostatné a oddelené systémy vypúšťania odpadových vôd do povrchových vôd, ktoré sa vzájomne neovplyvňujú a ide o dva typy odpadových vôd s existujúcimi dvoma recipientami týchto vôd. Na tieto dva zdroje boli Slovenským vodohospodárskym podnikom š. p. určené samostatné podmienky a koncentračné limity znečistenia na vypúšťanie odpadových vôd. Podmienky a koncentračné limity znečistenia neboli teda určené na jeden znečisťujúci zdroj, ale na dva znečisťujúce zdroje.

Prvým zdrojom znečistenia sú všetky odpadové vody z chemickej výroby, ktoré sa osobitnou kanalizáciou odvádzajú do čistiarenskeho komplexu odpadových vôd z viacerých prevádzok v areáli C. a. s S. (ČOV). Neprevádzkovali sme teda a ani nevlastnili iný výust z takého zdroja znečistenia tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 4 nar. vl. č. 755/2004 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška regulovaných platieb, výška poplatkov a podrobnosti súvisiace so spoplatňovaním užívania vôd.

Druhým zdrojom znečistenia sú všetky povrchové vody (dažd'ová voda, potok, vody z ciest), ktoré sa povrchovou kanalizáciou odvádzajú do havarijnej akumuláčnej nádrže (HAN) a odtiaľ hlavným odpadovým kanálom do recipientu Laborec.

To, že ide o dva zdroje znečistenia bolo preukázané tým, že nie je možné prečerpávať odpadové vody smerujúce na ČOV do HAN. Z HAN do ČOV sa prečerpávajú odpadové vody napr. z dôvodu poruchy a pod. Medzi HAN a ČOV nie je prepojenie, ale ide len o vedome, riadené a naprogramované prečerpávanie. Kanalizačné systémy oboch zdrojov znečistenia nie sú vzájomne prepojené a nemôže dochádzať k vzájomnému ovplyvňovaniu kvality vypúšťaniu vôd z nich.

Ani pre tento zdroj znečistenia nie je možné aplikovať ustanovenie § 9 ods. 4 nar. vlády č. 755/2004 Z. z., nakoľko neprevádzkujeme a ani nevlastníme iný výust z takéhoto zdroja znečistenia povrchových vôd nečistenými odpadovými vodami.

Keďže existujú dva zdroje znečistenia, každé s jedným výustom, nebolo možné aplikovať ustanovenie § 9 ods. 4 nar. vlády č. 755/2004 Z. z. tak, ako to vykonal žalovaný

Správny orgán vo svojom rozhodnutí a ako sa s týmto nesprávne stotožnili oba konajúce súdy.

Základnou podmienkou správnej aplikácie právneho predpisu je výklad pojmu „zdroj znečistenia“. Právne predpisy Slovenskej republiky nedefinujú pojem „zdroj znečistenia“, pričom táto definícia nie je obsiahnutá ani v nar. vlády, ktorý pre výpočet poplatkovej povinnosti použil Slovenský vodohospodársky podnik š. p.

Tento význam pojmu „zdroj znečistenia“ je dôležitý a základný pre posúdenie akým spôsobom má byť uložená povinnosť platenia poplatkov za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd.

Nakoľko neexistuje právny predpis, ktorý by tento pojem definoval alebo ho objasňoval, je požiadavkou na osobu aplikujúcu § 9 ods. 4 nar. vlády č. 755/2004 Z. z. vykonať výklad právneho pojmu a to v súlade s Ústavou SR, ústavnými, inými zákonmi a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Sme toho názoru, že nesprávnym výkladom pojmu „zdroj znečistenia“ a jeho nesprávnou aplikáciou na našu poplatkovú povinnosť došlo zo strany Slovenského vodohospodárskeho podniku š. p. k rozhodnutiu v rozpore so zákonom č. 365/2004 Z. z. o vodách a v rozpore s nariadením vlády.

Slovenský vodohospodársky podnik š. p. však použil iný výklad zdroja znečistenia a tento použil z § 2 písm. s zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách ako pojem „jestvujúci priemyselný zdroj“, ktorým je „výrobná prevádzka alebo iné zariadenie z ktorého sa vypúšťajú odpadové vody.“

Ak by sme mali vychádzať z tohto pojmu a zároveň mu dať význam aký mu dal Slovenský vodohospodársky podnik š. p., tak zdrojom znečistenia by musela byť len jedna výrobná prevádzka alebo jedno zariadenie.

V areáli C., a. s. S. je viacero výrobných prevádzok a zariadení. V prípade C., a. s. S. nejde o výrobnú prevádzku a ani o zariadenie tak, ako to v rozhodnutiach označil Slovenský vodohospodársky podnik š. p. Rozhodnutie teda odkazuje na pojem – zdroj znečistenia C. S., ktorý neexistuje.

Naša spoločnosť ako aj iné spoločnosti sídlia v areáli C. a. s. S. sú samostatné právne subjekty, majú svoje samostatné výrobné prevádzky a majú teda svoje vlastné zdroje znečistenia a jestvujúce priemyselné zdroje. Sme preto toho názoru, že je potrebné zdroj znečistenia právne vysvetľovať na prevádzku v zmysle § 2 písm. s zák. č. 364/2004 Z. z.

a nie podľa skutkových zistení, že má ísť iba o jednu písomnú dokumentáciu s jedným správnym rozhodnutím.

Pokiaľ S. š. p. zahrnul ako čistenú vodu (prechádzajúcu cez ČOV), tak aj znečistenú vodu (z HAN) pochádzajúcu z dvoch rôznych zdrojov znečistenia do jedného celku a považoval tieto vody za znečistené vody pochádzajúce z jedného zdroja znečistenia a teda v zmysle § 9 ods. 4 nar. vlády všetky vypúšťané vody z oboch výustov započítal a určil pre ne jeden poplatok za vypúšťanie odpadových vôd došlo podľa nášho názoru k porušeniu cieľa právnej úpravy tým, že naša poplatková povinnosť po vybudovaní čističky odpadových vôd sa zvýšila, pričom sa mala podľa právnej úpravy znížiť. Tým sme utrpeli majetkovú ujmu, nakoľko sme museli zaplatiť vyšší poplatok, čím sme ostali znevýhodnený oproti tým, čo ČOV nezbudovali. ...

Pokiaľ existoval v danej veci rôzny výklad pojmu „zdroj znečistenia“ Ministerstvom životného prostredia a nakoniec sa žalovaný priklonil k stanovisku Ministerstva životného prostredia, ktoré bolo vydané neskôr, tak sme toho názoru, že konajúce súdy mohli vykonať znalecký dôkaz nevyhnutný na preskúmanie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 1 OSP. Znaleckým posudkom by boli odborne posúdené skutočnosti, ktoré boli sporné v konaní a rozhodovaní (§ 125, 127 ods. 1 OSP). Žalovaný sa nemal uspokojiť len s odborným vyjadrením príslušného ministerstva, ktoré je podľa nášho názoru v rozpore s tým, čo sme namietali v tomto konaní t. j., že kanalizačné systémy oboch zdrojov znečistenia nie sú vzájomne prepojené, že nemôže dôjsť k vzájomnému ovplyvňovaniu kvality vypúšťaných vôd z nich, že ide o dva zdroje znečistenia, každé s jedným výustom. ...

Vzhľadom na to, že rozhodnutie žalovaného je zjavne neodôvodnené a arbitrárne, navrhujeme, aby Ústavný súd prijal našu sťažnosť na konanie.»

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v nadväznosti na uvedené takto rozhodol:

„1./ Základné právo obchodnej spoločnosti C., s. r. o. (predtým E. s. r. o.) na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu SR Bratislava zo dňa 23. 06. 2010

pod sp. zn. 2 Sžp /1/2009, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. 06. 2009 pod sp. zn. 5 S/27/2006 boli porušené.

2./ Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR Bratislava zo dňa 23. 06. 2010 pod sp. zn. 2 Sžp 1/2009 v celom rozsahu a vec vracia Najvyššiemu súdu SR Bratislava na ďalšie konanie.

3./ Najvyšší súd SR Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 149,23,-€ do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a to na účet právneho zástupcu sťažovateľky zriadeného v S. a. s. pobočka T., č. účtu:...

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené

závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany všeobecného súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu však k takémuto záveru nedospel.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatou argumentácie sťažovateľky je jej nesúhlas s právnymi závermi najvyššieho súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných právnych noriem v jej právnej veci.

Ťažiskovou otázkou v danej veci je, či najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím mohol porušiť základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažovateľka namieta v sťažnosti porušenie celého čl. 6 dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je obsahom odseku 1 označeného článku dohovoru) tým, že potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a stotožnil sa s jeho hodnotením skutkového a právneho stavu veci v konaní, ktoré sa začalo na jej návrh.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Predmetom konania pred všeobecnými súdmi je preskúmanie druhostupňového správneho rozhodnutia S., š. p., Ž., č. OV-PR 2006/007 zo 17. februára 2006, ktorým tento potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie S., odštepný závod K., č. 5406800206 z 25. novembra 2005, o výške poplatkov za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd z C.

Najvyšší súd ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle podaného odvolania (§ 246c ods. 1 OSP, § 212 ods. 1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP) a podľa § 250ja ods. 3 druhej vety OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP ho ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľka v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu a krajského súdu v danej veci namieta nesprávne skutkové zistenie týkajúce sa identifikácie počtu zdrojov vypúšťania odpadových vôd a v nadväznosti na to nesprávny právny záver (nesprávne právne posúdenie veci) a v súvislosti s tým nesprávne určenie poplatku za vypúšťanie odpadových vôd.

Krajský súd k týmto otázkam zaujal toto stanovisko:

„S prihliadnutím na stanovisko Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 23. 3. 2006 a následne aj stanovisko zo dňa 7. 7. 2007 berúc do úvahy to, že C., a. s. S. ako jediný

spoločník spoločnosti žalobcu má vybudovaný jednotnú kanalizáciu, ktorou sú odvádzané zmiešané priemyselné odpadové vody z jednotlivých prevádzok, splaškové odpadové vody a vody z povrchového odtoku v zmysle rozhodnutia Východoslovenského krajského národného výboru v K. zo dňa 18. 1. 1989 a rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia v Košiciach zo dňa 18. 11. 2004 jednak z havarijno-akumulačnej nádrže do recipientu Laborec a jednak z čistiarenskeho komplexu odpadových vôd do recipientu Ondava, z ktorých vyplýva prepojenie uvedenej havarijno-akumulačnej nádrže a čistiaceho komplexu odpadových vôd dospel súd k záveru, že žalovaný správne vychádzal z ust. § 9 ods. 4 cit. nariadenia vlády, ak určil poplatok za odpadové vody vypúšťané z jedného zdroja znečistenia, ktorým je C., a. s., S. a to viacerými výustmi. Žalovaný v 1. rade správne vychádzal z definície uvedenej v § 2 písm. s/ zákona o vodách, ak areál C., a. s., S. posúdil ako výrobnú prevádzku, pretože táto prevádzka je tým subjektom, ktorý vyrába priemyselné výrobky, ktorý má vybudovaný spoločný systém odvádzania, akumulácie, čistenia a vypúšťania odpadových vôd do povrchových vôd cez objekty vybudované na kanalizačnom systéme areálu C., a. s., S. Táto skutočnosť vyplýva najmä z rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia K., odboru štátnej vodnej správy a štátnej správy verejných vodovodov a verejných kanalizácií č. 2004/00411 zo dňa 18. 11. 2004, ktorým bolo vydané žalobcovi povolenie na vypúšťanie zmiešaných priemyselných odpadových vôd spolu so splaškovými vodami a vodami z povrchového odtoku z havarijnej akumuláčnej nádrže a z mechanicko-chemicko-biologickej čistiarne odpadových vôd. Je nesporné, že C., a. s., S. je výrobnou prevádzkou, ktorej predmetom činnosti je priemyselná výroba, v ktorej výrobe nepochybne vznikajú odpadové vody a do recipientov sa vypúšťajú prostredníctvom vodohospodárskych stavieb vybudovaných v areáli tohto subjektu. Predmetné vodohospodárske diela, havarijná akumuláčná nádrž a čistiaci komplex odpadových vôd, sú vo vlastníctve C., a. s., S. ako materskej spoločnosti žalobcu. Ničím spochybnené nebolo ani to, že C., a. s., S. je jediným spoločníkom žalobcu, ako to vyplýva z výpisu z Obchodného registra.

Súd neakceptoval názor žalobcu opierajúci sa o stanovisko Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 12. 1. 2006, v ktorom sa konštatuje, že v prípade žalobcu sa nejedná o vypúšťanie odpadových vôd z jedného zdroja znečistenia viacerými výustmi, keďže znečistené vody z výrobných prevádzok sú privádzané kanalizáciou do čistiarne odpadových vôd a nakoniec vypúšťané do recipientu Ondava a vody z povrchového odtoku areálu sú

vedené jednotnou kanalizáciou do havarijnej akumuláčnej nádrže, z ktorej sa po kontrole riadene vypúšťajú do recipientu Laborec s tým, že pre obe vyústenia sú rozhodnutím stanovené samostatné ukazovatele a podmienky. Preto podľa tohto názoru Ministerstva životného prostredia SR ide o dva zdroje znečistenia. Toto stanovisko bolo vydané na základe požiadavky žalobcu o výklad pojmu jedného zdroja znečistenia podľa § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z. a o výklad spôsobu uplatňovania sadzieb pre spoplatňovanie vypúšťaných vôd v prípadoch, keď samostatne vypúšťané vody z rôznych prevádzok dosahujú rozdielnu koncentráciu, pričom ide o čistené, resp. nečistené odpadové vody. Neakceptoval ho predovšetkým z dôvodu, že neskôr vydané stanoviská v predmetnej veci, kde Ministerstvo životného prostredia SR zastáva opačný názor, t. j. názor prezentovaný v napadnutom rozhodnutí žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa a to konkrétne stanovisko Ministerstva životného prostredia zo dňa 23. 3. 2006 a stanovisko Ministerstva životného prostredia zo dňa 7. 6. 2007 boli vydané na základe písomnej dokumentácie, o ktorú opiera svoje stanovisko aj žalovaný v 1. rade tak, ako bola vyššie špecifikovaná, a ktorá mu bola za týmto účelom doručená. Tieto stanoviská považoval súd za objektívnejšie najmä preto, že vychádzajú z konkrétnej písomnej dokumentácie. Ak teda žalovaný v 1. rade pri výpočte výšky poplatku na rok 2006 aplikoval pre žalobcu ust. § 9 ods. 4 cit. nariadenia vlády, aplikoval ho správne a v súlade so zákonom č. 364/2004 Z. z. o vodách v platnom znení.

Súd zvážil všetky uvedené skutočnosti a na ich základe, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, žalobu voči žalovanému v 1. rade podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

Za neopodstatnenú považoval aj námietku žalobcu, týkajúcu sa chyby vo výpočte poplatku v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa v súvislosti s prepočtom množstva z litrov na sekundy namiesto metrov kubických za rok s poukazom predovšetkým na znenie ust. § 11 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z., v zmysle ktorého znečisťovateľ oznámi údaje potrebné na výpočet poplatkov za vypúšťanie odpadových vôd vrátane údajov o množstve vypúšťaných odpadových vôd v členení podľa jednotlivých výustov, poplatkovým oznámením spracovaným podľa prílohy č. 4, kde sa množstvo odpadových vôd uvádza v m^3 za rok a v litroch za sekundu. Poplatkové oznámenie za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd zo dňa 26. 10. 2005 bolo žalobcom podané v súlade s týmto zákonným

ustanovením a v tomto sa nachádzajú údaje v jednotkách, ako sú uvedené v citovanom zákonnom ustanovení. Správny orgán prvého stupňa nepostupoval v rozpore so zákonom, ak na určenie množstva vypúšťaných odpadových vôd posúdil jednotku prietoku litre za sekundu ako základnú veličinu stanoviteľnú priamym meraním vo vypustných objektoch odpadových vôd a metre kubické za rok ako veličinu určovanú výpočtom. Na základe posúdenia jednotiek množstva vypúšťaných odpadových vôd použil na určenie poplatkov pre množstvo vypúšťaných vôd prednostne údaje nahlasované znečisťovateľom v základných jednotkách. Na základe posúdenia veličín a oznámeného spôsobu merania odpadových vôd vypúšťaných zo zdroja znečistenia C., a. s., S. správny orgán na určenie poplatkov za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd použil údaje o množstvách vypúšťaných odpadových vôd v litroch za sekundu oznámené znečisťovateľom jeho poplatkovým oznámením, ako to vyplýva z písomného vyjadrenia žalovaného v 1. rade. Odpadové vody z predmetného zdroja znečistenia boli v predmetnom období merané prietokomermi na odtoku z ČKOV merným objektom na Kyjovskom potoku s rozsahom merania 0,00 - 185/41 l/s a z HAN elektromagnetickým prietokomerom firmy Badger Meter typu Magnetoflow so zaznamenávaním pretečeného množstva v dm³, litroch alebo m³. Spoločnou jednotkou pre meranie odpadových vôd z oboch výustov C., a. s., S. je liter za sekundu.“

Sťažovateľka ako žalobca v tomto konaní v odvolaní proti označenému rozsudku krajského súdu uviedla:

«Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal žalobca včas odvolanie uvádzajúc, že súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Uviedol, že má za to, že ide o dve rôzne prevádzky s oddelenými výustmi, o dva samostatné a oddelené systémy vypúšťania odpadových vôd a dva samostatné existujúce recipienty týchto vôd.

Žalobca je toho názoru, že prvým zdrojom znečistenia sú všetky odpadové vody z chemickej výroby, ktoré sa osobitnou kanalizáciou odvádzajú do čistiarenskeho komplexu odpadových vôd z viacerých prevádzok v areáli C. a. s. S. Druhým zdrojom znečistenia sú všetky povrchové vody, ktoré sa povrchovou kanalizáciou odvádzajú do havarijnej akumuláčnej nádrže a odtiaľ hlavným odpadovým kanálom do recipientu Laborec.

Nie je možné prečerpáť odpadové vody smerujúce na čistiarensky komplex odpadových vôd do havarijnej akumuláčnej nádrže. Z havarijnej akumuláčnej nádrže do čistiarenskeho komplexu odpadových vôd sa prečerpávajú odpadové vody, napr. z dôvodu poruchy. Medzi havarijnou akumuláčnou nádržou a čistiarenským komplexom odpadových vôd nie je plynulé prepojenie, ale ide len o riadené prečerpávanie. Kanalizačné systémy oboch zdrojov znečistenia nie sú vzájomne prepojené a nemôže dochádzať k vzájomnému ovplyvňovaniu kvality z nich vypúšťaných vôd.

Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že tak ako už poukázal vo svojom vyjadrení zo dňa 10. júna 2009, výklad pojmu „zdroj znečistenia“ neexistuje. Podľa § 2 písm. s) zákona o vodách zdrojom znečistenia môže byť len jedna výrobná prevádzka alebo len jedno zariadenie, z ktorého sa vypúšťajú odpadové vody.

Žalobca poukazuje na to, že v areáli C. a. s. S. je viacero výrobných prevádzok a zariadení, aj žalobca ako samostatný právny subjekt má svoj priestor prevádzky - sídla spoločnosti v rámci areálu samostatného právneho subjektu C. a. s. S., a preto žalobca spĺňa pojem zdroj znečistenia a jestvujúci priemyselný zdroj výrobná prevádzka, z ktorého vypúšťa odpadové vody. Aj iné výrobné prevádzky, iné samostatné právne subjekty v areáli C. a. s. S. majú svoje vlastné zdroje znečistenia a jestvujúce priemyselné zdroje, t. j. výrobné prevádzky. Žalobca vyslovil názor, že je potrebné zdroj znečistenia právne vysvetľovať na prevádzku v zmysle § 2 písm. s) zákona o vodách a nie podľa skutkových zistení, že má ísť iba o jednu písomnú dokumentáciu s jedným správnym rozhodnutím. Ustanovenie § 9 ods. 4 nariadenia vlády korešponduje a vychádza z ustanovenia § 2 písm. s) zákona o vodách, t. j. priemyselným zdrojom a jedným zdrojom znečistenia je výrobná prevádzka alebo iné zariadenie v právnom zmysle.

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému v 1. rade na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.»

Najvyšší súd ako súd odvolací odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Najvyšší súd sa plne stotožnil s názorom Krajského súdu v Košiciach, že žalovaný pri výpočte poplatku pre rok 2006 správne aplikoval ustanovenie § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z., keď určil výšku poplatku za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd z jedného zdroja znečistenia – C., a. s., S., dvoma výpustami.

So všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa vysporiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15. októbra 2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O. s. p.).“

Sťažovateľka namieta nesprávne skutkové a právne posúdenie veci všeobecnými súdmi v rámci správneho súdnictva, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v spojení s porušením týchto procesných práv namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu označeným rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý je odvolacím rozhodnutím vydaným v správnom súdnictve.

Legislatívna konštrukcia správneho súdnictva v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vychádza z čl. 46 ods. 2 ústavy a vzťahuje sa aj na danú vec. Podľa čl. 46 ods. 2

ústavy sa na súd vo veci preskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy môže obrátiť ten, kto tvrdí, že bol týmto rozhodnutím na svojich právach ukrátený, pričom ústava umožňuje zákonodarcovi obmedziť možnosti prístupu jednotlivca na súd a zároveň ustanovuje hranice takej možnosti tým, že preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd nesmie byť spod právomoci súdu vylúčené. Zákonodarca ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly správnej moci v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 247 ods. 1 OSP sa podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Najvyšší súd ako odvolací súd preskúmal rozsudok krajského súdu a stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie č. k. 5 S/27/2006-46 zo 17. júna 2009, a preto považoval za postačujúce vo svojom odôvodnení poukázať v súlade s § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP na odôvodnenie tohto rozsudku.

Podľa názoru ústavného súdu takéto zdôvodnenie vzhľadom na nevyhnutnú spätosť prvostupňového rozsudku a druhostupňového rozsudku (II. ÚS 78/05) nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu. Ústavná akceptovateľnosť stručného odôvodnenia korešponduje aj s § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Najvyšší súd teda nebol povinný opakovať správnosť právneho záveru krajského súdu v prípade, ak sa s týmito závermi stotožnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj

na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Ústavný súd preto konštatuje, že najvyšší súd ako odvolací súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal námietkami sťažovateľky, ktorých posúdenie bolo relevantné na rozhodnutie o veci, a závery rozsudku sú dostatočne odôvodnené. Výklad príslušných zákonných ustanovení bol nepochybne v právomoci najvyššieho súdu a nemožno dospieť ani k záveru, že by jeho výklad zjavne vybočoval z rámca týchto ustanovení, a tým bol z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný.

Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. Posúdenie namietanej zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu bolo v právomoci najvyššieho súdu. Jeho závery nevykazujú známky svojvôle a sú aj primeraným spôsobom odôvodnené, a preto týmto rozhodnutím podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Reálne uplatnenie a garantovanie práva na spravodlivý proces neznamená právo na úspech v konaní a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom, a tiež ani to, že by závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou orgán

verejnej moci konajúci vo veci podľa príslušných procesných predpisov (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku, Trestného poriadku a Správneho poriadku) zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že tento orgán verejnej moci súčasne porušil ústavnoprocené princípy, resp. práva vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany príslušného orgánu verejnej moci (súdu) primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 236/2010).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť, je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a právu podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť aj v zostávajúcej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2011